

Javier de la Rosa

"L'empresonament de Javier de la Rosa ha estat interpretat unànimement com l'acta de defunció simbòlica de l'anomenada "cultura del *pelotazo*" o de l'enriquiment ràpid i especulatiu. És una imatge vàlida, sobretot si serveix per a crear un estat de consciència col·lectiva sobre la necessitat de retrobar una nova ètica econòmica, basada en el treball, l'honestedat i la solidaritat."

Javier de la Rosa va insinuar, en conèixer l'ordre de detenció contra ell, a principi de la setmana passada, que patia una persecució política i que es tractava d'un atac contra Catalunya. Va ser un recurs absurd i un intent perillós de polititzar el seu cas.

El seu empresonament és, simplement, la conseqüència d'una investigació impulsada per la fiscalia en exercici de les seues funcions, i d'una decisió judicial a la vista d'unes proves concretes. I en aquests moments, l'única cosa digna que pot fer el financer empresonat és defensar-se de les acusacions que pesen sobre ell i abandonar amenaces i insinuacions.

S'ha obert un procés judicial, i ha d'arribar fins al final. Tots els petits accionistes presumptament perjudicats per la gestió de De la Rosa mereixen un aclariment absolut del cas, i també la societat catalana ha de saber tota la veritat sobre les circumstàncies que van envoltar la concessió d'un aval públic de 10.000 milions de pessetes, com també del posterior ús que el financer va fer d'aquests diners.

Totes les parts implicades han de donar explicacions, tant al Parlament com davant de la justícia si així es requereix. I sobretot, s'ha d'arribar a una conclusió final. Seria molt greu que amb De la Rosa passara el mateix que amb Mario Conde i Mariano Rubio: mentre el ciutadà té el convenciment que són uns delinqüents —de coll blanc, això sí—, van de comissió en comissió, fan conferències, concedeixen entrevistes, es banyen a la piscina, escriuen llibres i gaudeixen d'un protagonisme mediàtic que arriba gairebé a esborrar els ja de per si confusos límits de la culpabilitat i la innocència. Com si fóra impossible saber la veritat i prou.

L'empresonament de Javier de la Rosa —en el moment de tancar aquesta edició continuava ingressat a la presó Model de Barcelona— ha estat interpretat unànimement com l'acta de defunció simbòlica de l'anomenada "cultura del *pelotazo*" o de l'enriquiment ràpid i especulatiu. És una imatge vàlida, sobretot si serveix per a crear un estat de consciència col·lectiva sobre la necessitat de retrobar una nova ètica econòmica, basada en el treball, l'honestedat i la solidaritat.

Però cal recordar que molts dels que ara parlen del final d'aquesta manera d'entendre l'activitat econòmica són els mateixos que fa pocs anys la van fer possible, emparant-la,

fomentant-la o, simplement, mirant cap a l'altre costat.

Adopció sense discriminació sexual

"No serà en cap cas considerada una mesura discriminatòria per a concedir l'adopció, el tipus de nucli de convivència familiar pel qual hagen optat lliurement aquells o aquelles que sol·liciten l'adopció". Aquesta és l'esmena presentada pel grup parlamentari d'Esquerra Unida del País Valencià (EUPV) i aprovada en les Corts Valencianes amb el suport del grup socialista, el passat 18 d'octubre, mitjançant la qual les parelles homosexuals podran adoptar menors. El projecte de llei de la Infància, que va ser refusat pel Partit Popular, resta només pendent de la seua inclusió en el ple per a l'aprovació definitiva.

L'esmena, que tot i gaudir d'una redacció ambigua —no especifica la no-discriminació, però tampoc no margina ningú— ha estat molt aplaudida pel moviment gai, situa el País Valencià al capdavant de la lluita internacional per la igualtat dels homosexuals i les lesbianes davant la llei. L'aprovació del projecte, sense precedents —només existeix als EUA, però sempre depèn, en última instància, del jutge—, ens fa també, doncs, capdavanters a l'hora de seguir la recent resolució 0028/94 del Parlament Europeu. Una resolució que insta que la tutela, el dret de visita i d'allotjament dels nens pels seus pares no siguin limitats per l'única raó de l'orientació sexual d'un d'ells. I encara més, és la primera càrrega de profunditat dirigida a modificar la llei 21/1987 del Codi Civil espanyol. Una modificació necessària, atesa la lectura única que té la dita llei, que permet l'adopció a una sola persona, però que té en compte l'orientació sexual ja que impedeix l'adopció a dues persones del mateix sexe.